

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 85 0 К 065175 21 КвЛз 2
Бања Лука, 23.08.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Данеле Миловановић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д.В., због кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката И.Ш. из Б. изјављеном против правоснажне пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 065175 17 К од 22.04.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 23.08.2021. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.В. поднијет против правоснажне пресуде Основног суда у Добоју број 85 0 К 065175 17 К од 22.04.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 065175 17 К од 22.04.2019. године, а која је потврђена пресудом Округног суда у Добоју број 85 0 К 065175 20 Кж 2 од 19.11.2021. године оглашен је кривим Д.В. да је починио кривично дјело лаке тјелесна повреда из члана 155. став 2. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12, 67/13, у даљем тексту: КЗ РС, за које дјело му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико оптужени у року од једне године од дана правоснажности пресуде не учини ново кривично дјело. Истом пресудом оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 350,00 КМ, а оштећени С.М. је са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак и враћени су му предмети поближе наведени у побијаној пресуди.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног, адвокат И.Ш. из Б. због повреде Кривичног законика и повреде одредаба кривичног поступка, из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд Републике Српске преиначи пресуду првостепеног суда у Добоју број 85 0 К 065175 17

К од 22.04.2019. године и пресуду Окружног суда у Добоју број 85 0 К 065175 20 Кж 2 од 19.11.2021. године, или пак укине нападнуте пресуде и предмет врати на поновни поступак.

Републички јавни тужилац Бранко Митровић је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти одбије у смислу одредби члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају поднесеним Захтјевом браниоца осуђеног означена су оба наведена законска основа побијања правоснажне пресуде, при чему је повреда Кривичног закона истицана и као жалбени основ, док повреда права на одбрану као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС није била изнесена у жалби бранилаца оптуженог на првостепену пресуду, па је у смислу цитиране одредбе члана 350. став 2. ЗКП РС искључена могућност позивања на ову повреду процесног закона у захтјеву за заштиту законитости, као ванредном правном лијеку, осим ако је та повреда учињена у жалбеном поступку.

С обзиром на то да повреда прва на одбрану није била изнесена у жалби браниоца оптуженог на првостепену пресуду, па да је тиме у смислу цитиране одредбе члана 350. став 2. ЗКП РС искључена могућност позивања на ову повреду процесног закона у захтјеву за заштиту законитости, то је у конкретном случају приговор Захтјева о повреди права на одбрану разматран искључиво у контексту тврдњи о овим повредама учињеним у жалбеном поступку.

Према тврдњи Захтјева повреда права на одбрану је почињена и у жалбеном поступку на начин што другостепени суд није образложио из којих разлога је закључио да су без основа приговори жалбе браниоца оптуженог да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 2. и чланом 304. став 7. ЗКП РС.

Наведена тврдња Захтјева о повреди права на одбрану у жалбеном поступку нема упориште у садржају образложења другостепене пресуде.

Наиме, када се ради о одлуци вишег суда, према пракси Европског суда за људска права и Уставног суда Босне и Херцеговине који слиједи ту праксу, суштински захтјев је да виши суд кроз образложење своје одлуке укаже на то да је размотрио питања истакнута у жалби која су била од одлучног значаја (Европски суд, *Хелле против Финске*, 1997-VIII, 26 EHRR 159) и да жалбу није одбио прије него што ју је претходно размотрио (Европски суд, *Линднер I Хаммермауер против Румуније*, ХУДОЦ [2002]).

У конкретном случају, из разлога у образложењу побијане пресуде произлази да је другостепени суд испитао првостепену пресуду у дијелу који је побијан жалбом браниоца оптуженог, те размотрио све приговоре на које је та жалба указала, укључујући и овај приговор који Захтјев апострофира за чије неприхватање су дати врло детаљни разлози на страни 2. пасус 4. пресуде. Те разлоге као мјеродавно образложење прихвата и овај суд, па се подносилац Захтјева упућује на то образложење, а повреда права на одбрану се не може заснивати на приговору којим се доводи у питање валидност датог образложења за одбијене жалбене приговоре.

У оквиру приговора заснованог на тврдњи да је побијаном пресудом повријеђен Кривични закон на штету осуђеног, Захтјевом није прецизиран одређени облик ове повреде предвиђен у одредби члана 312. ЗКП РС, а кроз образложење Захтјева у овом сегменту сугерише се повреда из тачке а) цитиране законске одредбе тврдњом да је оптужени критичног догађаја поступао у нужној одбрани (која околност искључује постојање кривичног дјела због одсуства противправности радњи оптуженог предузетих у нужној одбрани). Ову повреду Кривичног закона Захтјев заснива на приговору да чињенична основа побијане правоснажне пресуде није правилна јер је резултат погрешне оцјене доказа на штету оптуженог.

Неутемељени су и приговори Захјева којим се повреда Кривичног закона изводи из тврдње о мањкавостима чињеничне основе побијане пресуде јер се тиме настоји ревидирати утврђено чињенично стање у правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене тако измјењене чињеничне основе, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађа оптужбе да је починио предметно кривично дјело.

Наиме, повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Аргументима Захтјева браниоца осуђеног изнесеним уз приговор о повреди Кривичног закона доводи се у питање правилност оцјене доказа и утврђеног чињеничног стања до којег је суд таквом оцјеном дошао. На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона из члана 312. тачка а) ЗКП РС (на коју Захтјев указује) јер како је већ наглашено, нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности

чињеничне основе те пресуде. Како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на коме се заснива побијана пресуда, те на тим чињеничним недостацима гради тврдња о повреди Кривичног закона, то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић